

Зірка

Я ніхто... Ніщо...І ніколи не була чимось... - сказала я, відстороненим голосом, стоячи на автомагістральному мості, під яким мчали машини зі швидкістю 150км/год

Чому? Куди вони поспішають? Хіба вони не розуміють, що вони мертві, що зараз просто існують? - думала я так про своїх співробітників.

Я бачила що таке найстрашніша апатія, - апатія до самого себе. Байдужість до того... Що ти вже мертва. Але чому, чому, звідки це страшне відчуття? - питала я себе, бо ніяк не знаходила відповіді. І раптом майнула думка. Це ж так очевидно!

Доросле життя часто перетворює нас у другу стадію життя в Німецькому концтаборі 2-ої Світової Війни.

Яка ж перша? - спитаєте ви (якщо звісно, вам не байдуже)

Смуток. Відчай. Боротьба. Сміх та сльози.

Перша стадія в концтаборі - аналогія юнацькому максималізму.

Коли ти наївно закохуєшся, не бажаючи нічого взамін, в одну хвилину запалюєшся ідеєю, і одразу ж згасаєш, не маючи належної підтримки, шукаєш Бога у всіх його проявах та намагаєшся зрозуміти Його діяння. Це час ідеалізації та знецінення,

кохання та розчарування, щастя та муки, людяності та варварства, усвідомлення та пошуку себе. Це про ті моменти життя, коли ти з рюкзаком на плечах, пляшкою води та однією канапкою відправляєшся автостопом в Данію, де ночуєш в нічних барах чи просто неба тільки для того, щоб довести батькам, що ти щось-таки можеш зробити без їхнього контролю та допомоги, щоб зрозуміти менталітет данійців та дізнатися чому їх країна топ 1 за рівнем людського щастя.

...але це все юність. А от доросле життя..... Це друга стадія, де в більшості засуджені живуть як стадо, вже зневірившись у всьому, з відсутністю бажання дружити, кохати, перемагати та бути вільними. Вони не бачать задля кого їм потрібно боротися, жити та творити.

І найбільша радість для них - це сигарета, добавка супу чи відсутність роботи.

Проте... Серед них є і герої, справжні володарі та господарі свого життя, але зараз точно не про них.

Забгато думок проходять через мою голову: деякі просять залишити їх, деякі просто приходять, і відходять, але я знаю, я справлюся. Вдих. Видих. Вдих. Видих.

Ненавиджу Нью-Йорк, занадто багато галасу та незрозумілого мені шуму.

Забагато життя на автоматі...

Забагато духів та невидимок...

Для кого вони існують? Хто їх мотивує? Що тримає тут, на землі? Яка причина їхньої щоденної діяльності? Ніщо і ніхто. Вони - ніщо, і нікому вони не потрібні, просто ходять як сновидіння, тиняються, вештаються містом, без конкретної мети.

І тоді на мості я відчула їхній стан, ейфорію і фрустрацію водночас, кидаючи пелюстки троянд додолу, я розуміла закон Ньютона та теорему Фалеса краще, ніж це вони довели у своїх наукових працях, але я не могла зрозуміти одне, те, що мені давно не давало спокою, а тепер ще й привело на цей клятий височезний міст.... Для чого я існую?

Кому я потрібна? Хто я, врешті решт?

Переді мною постає образ жінки. Чітко сформованої, трішки анархічної жінки-секретарки, ім'я якої ми навіть не знаємо, бо через надмірну кількість роботи, вона забула прищепити бейджик. Але, незважаючи на її титанічну працю, вона далі залишається бути одною із тієї сірої маси, яка ніколи таким темпом нічого не осягне, тією невидимкою. Вона завтра прокинеться, нагодує дітей та чоловіка,

вийде на роботу, а коли прийде втомлена додому, виляє всі негативні емоції, що назбиралися за день, у своє сімейне коло і ляже спати, не прочитавши діткам казку та не побажавши коханому "добраніч" ... і так кожен день... Кожен місяць.. рік... На автоматі. Але не сьогодні. Бо сьогодні – п'ятниця, вона вдягла найкращу блузку, гарно нанесла макіяж, прекрасна зачіска, високі підбори. Чого б це їй так сьогодні виряджатись? - меланхолійно подумав її чоловік, але не вимовивши й слова попрямував до кухні, де якраз достиг новий вид авокадо для експериментального ранкового салату.

Неспішно одягнувши легку шубку, вона вийшла на роботу. Дорогою вона розглядала машини, які все ж мчали зі швидкістю 150 км/год, безглуздох людей, які стоять на мості, розглядала вітрини в магазині, проте її погляд пристав не інше: вона раптом побачила художника, який малював...малював небо, її улюблене весняне небо. Він так вправно володів пензликом, що це нагадало про її дитячі мрії художниці. "Ех, думки наївної маленької дівчинки... Які ж вони примітивні... Тоді ця дівчинка ще навіть не замислювалася, що буде працювати в найкращій компанії світу, і не важливо, що секретаркою

головного директора, головне - біля КОГО!" - подумала вона вголос, та одразу ж спіймала на думці, що це було навіювання... це було страшне самонавіювання, яким вона годувала себе протягом цих безглузвих 10 років роботи на компанію, яку вона щиро рада була б спалити, якщо б вона не приносила таку користь іншим людям, але таке нещастя й горе їй.

"Ні, я не можу більше себе обманювати" - викрикнула вона під тиском хмари гніву та думок, що її огорнули наче безпомічну рибку ретельні сіті рибачка. Вона зателефонувала, що...звільняється...за власним бажанням, ...що її не влаштовує ставлення керівництва та й взагалі, виказала все те, про що так довго мовчала через власну порядність та суспільні рамки. Вона не стала вислуховувати нарікання боса, як завше, а просто повісила трубку.

Глянувши навколо, вона зупинялася та дивилася...

Дивилася як вона стає видимою.

Тепер вона, відчувши власне его, може дозволити поважати себе. Того дня, як і кожен наступний, вона цілий день малювала в скляній кімнаті на вершині улюбленої гори. І тільки там, у єдності з природою Вікторія зрозуміла, що вона жива, що вона неповторна, красива, розумна, і їй є що нести в цей

безглуздий світ, де мільйони таких, якою вона була до цього. Вона відчула свою силу, могутність та незалежність

Вона відчула нове життя... І кожного вечора, Дивлячись крізь прозору стелю на вечірнє небо, вона нагадувала собі, що вона – саме та, заради якої всі зірки щовечора шикуються в один ряд.